

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πενίαν και άτιμίαν

άφαιρείται παιδία. Σόλ. ιγ. 18.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΑ ΤΗ 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1830.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΗΟΥΣ.

Ἡ ἕξαφνος διακοπή τοῦ φύλλου τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγραμματος Ἦοὺς θά ἔφερε βέβαια τοὺς Συνδρομητάς τῆς εἰς ἀπορίαν, καὶ μάλιγα ἐκείνους, οἵτινες μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης εὐρισκόμενοι δέν ἐμπόρουν νὰ μάθουν τὸ ἀληθές τῆς διακοπῆς τῆς αἰτίον.

Ἐλευθερωμένη ὤμως τώρα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς Ἀστυνομίας Ναυπλίας κατὰ τι ἄρθρον τῆς 47 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοκλήτου τῆς Ἀργολίδος Δικαστηρίου, θεωρεῖ πρὸ πάντων χρέος τῆς ἀπαραίτητον νὰ κοινωνήσῃ εἰς τοὺς Συνδρομητάς τῆς τὰ μεταξὺ τοῦ ἐκδότου τῆς καὶ τῆς ἐνταῦθα τοπικῆς Ἀρχῆς διατρέξαντα.

Τὴν 18 ἀπριλλίου τοῦ παρελθόντος ἐδημοσιεύθησαν οἱ 78 ἀριθμοὶ τοῦ συγγράμματος τούτου, εἰς τοὺς ἰσοίους ἀριθμοὺς εἶδαν βέβαια μέγα μέρος τῶν συνδρομητῶν τῆς. ἂν εἰς τὴν Α'. σημείωσιν τοῦ Α'. φύλλου τῆς εἶχε κάμειαν παράβασιν τῶν τριῶν ὅρων τὴν ὁποίαν ρητῶς ἀπαγορεύει τὸ Σύνταγμα μας. ἢ ἂν κατεχώρησε δικάσιμῳ τι εἰς αὐτὴν, καὶ μ' ὅλα ταῦτα τῆν 19 περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἠλίου.

τὸ οἶκμα καὶ τυπογραφικὸν κατάστημα τοῦ Ἐκδότου αὐτῆς εὐρέθη περικυκλωμένον ἀπὸ φρουρῶν, τὰ ὁποῖα καταπατήσα ἡ Ἀστυνομία ἐσύναξε καὶ ἐσφράγισεν ὅσα φύλλα εὗρεν εἰς αὐτὰ τῶν διαληφθέντων ἐριθμῶν, ἐπῆρεν ὅσα ἔγγραφα εὗρηκε τοῦ Ἐκδότου, τὸν κατάλογον τῶν βιβλίων ἀπὸ τοῦς συνδρομητῶν ἔλαβαν τὰ φύλλα καὶ τέλος, σφραγίσας πρὸ πιεσῆριον, τὸ δυσυχίς ἀψυχον πιεσῆριον! τὸ κατεδίκασεν εἰς δεσμὴν καὶ ἐπομένως τὸν Ἐκδότην της, νὰ ἐσρήται τοῦς καρπούς της ἰδιοκτησίας καὶ βιομηχανίας του.

Κατὰ δυσυχίαν ὁ Σεβασμιος τῆς Πολιτείας μας Πρόεδρος δὲν εὐρέθη τότε εἰς τὴν πόλιν ταύτην, διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ Ἐκδότης καταφεύγων εἰς τὴν φιλοδικαιοσύνην του νὰ ἀπαντήσῃ τὸ πρᾶγμα ὡς ἀντιβαῖνον μάλις ὄχι μόνον εἰς τὸν ὄρθον λόγον, ἀλλ' εἰς τὸ 12 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος μας τὸ ὁποῖον λέγει, ὅτι ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ καὶ τὰ κτήματα ἐκείνου εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων. εἰς τὸ 16 ἄρθρον λέγον ὡσαύτως, ὅτι Κανείς οὐδὲ προσωρινῶς ἐσφραγίζεται τὰ κτήματά του χωρὶς προηγουμένην Διαδικασίαν. καὶ τὸ ἀνέλπισον καὶ ἀνήκουσον τοῦτο κινήμα, ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὸ 13 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Συντάγματος μας, καὶ μάλις καὶ τὴν πράξιν τῆς Ἀστυνομίας ὡς προσβάλλουσαν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, μίαν τῶν βάσεων τῆς Πολιτείας μας, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι θεμελιωμένη ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις μας, καὶ μετὰ τὴν Συνέλευσιν τοῦ Ἄργου κατὰ τὸν § I. τῶν πρακτικῶν τῆς 10. Συνεδριάσεως. διὰ τὴν ὁποῖαν ἕως πρᾶξιν δὲν θὰ δυνηθῇ τὸ Δικασῆριον βίβαια ν' ἀποφύγῃ ἀπὸ τοῦ ἐφαρμῶσθαι τὸ ΚΑ. ἄρθρον τοῦ ἀπανθίσματος τῶν ἐγκληματικῶν Νόμων μας εἰς τὸν Διοικητὴν καὶ Ἀσυνόμον Ναυπλίας.

Ἡ ἀπουσία, λέγω, τοῦ Σεβαστοῦ Κυβερνήτου μας ἐβίασε τὸν Ἐκδότην νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Πρωτόκλητον τῆς Ἀργολίδος Δικασῆριον καὶ νὰ ἐνάξῃ πολιτικῶς τὸν Διοικητὴν καὶ Ἀσυνόμον Ναυπλίας, διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του. Τὸ Δικασῆριον ἡμῶς ἀνέβαλε τὴν ὑπόστασιν ταύτην, ἀν καὶ τὸ 5. ἄρ. τοῦ 19. Νόμου τὴν θεω-

ρεῖ κατεπεῖγουσαν, τέλος ἐγκαλεῖται καὶ ὁ Ἐκδότης εἰς τὸ ἴδιον Δικασῆριον ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν Ναυπλίας, ἐνῶ ὅποιος δῆποτε Συγγραφεὺς ἤθελε παραβῆ τοῦς τρεῖς ὅρους τοῦ 26 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ἔπρεπε νὰ ἐγκαλεσθῇ ἐνώπιον τῶν Ὀρκωτῶν Κριτῶν, τοῦς ὁποίους δέχεται ἡ Πολιτεία μας, κατὰ τὸ ἄρ. 137. τοῦ Συντάγματος μας, καὶ τῶν ὁποίων τὸ σύστημα εἶναι μία βᾶσις τῆς Κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεώς μας, ἐπάνω (πάλιν τὸ λέγω) εἰς τὰς ὁποίας εἶναι θεμελιωμένη καὶ ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις μας, καὶ χωρὶς τοῦ συστήματος τούτου τῶν Ὀρκωτῶν Κριτῶν ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρῃ, μὴ ὅλα ταῦτα διορίζεται ἐξεταστικὸς Δικασῆς, ὅς ἐξετάζει τὸν Ἐκδότην τὸν εἰσάγει ἀκολούθως εἰς δίκην, ὡς σασιαν καὶ ἀνατροπέαν τῶν καθεστώτων. θεμελιώσας τὴν κατηγορίαν του εἰς ἀποσπάσματα τινὰ, κακῶς ἀποσπασθέντα ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ἀναλύσεως τῶν συνταγματικῶν θεωριῶν τοῦ Ἐκδότου. διότι δηλ. εἶπεν πῶς, « εἰς μόνον τὰς Κοινοβουλευτικὰς Κυβερνήσεις εὐρίσκουν οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐγγυήσεις τῶν ἀσφαλειῶν τοῦ προσώπου των, τῆς ἰδιοκτησίας των τῶν φρονημάτων του κλπ. καὶ, « ὅτι θεωροῦμεν εἰς ἐνέργειαν πραγματικὴν τὴν Βουλὴν μας. θεωρῶν, ὅτι ἡ προσωρινὴ ἀπάθεισις τῶν καθηκόντων της δὲν εἴμποροῦσε νὰ σημάνη ποτὲ καὶ τὴν τελείαν κατάργησιν της. διότι εἶπεν, « ὅτι ἡ κοινωνία των [Ἑλλήνων] δὲν ἔμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ καμμίαν πράξιν, ἥτις δὲν πηγάζει ἀπὸ αὐτοῦς τοῦς νόμους τῆς Βουλῆς. » ὡς νὰ μὴν ἐνεργήσῃ ἡ Κυβέρνησις μας κατὰ συνέπειαν τῶν Νόμων τούτων τῆς Βουλῆς καὶ τῶν ψηφισμάτων πάλιν ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὴν σύνταξιν ἐπεφόρτησεν ῥητῶς αὐτὴ ἡ Βουλὴ εἰς τὸν Σ. Κυβερνήτην μας. καὶ διότι, λέγει, « δὲν ἐφύλαξε τὴν δοθείσαν εἰς τὰς προκηρῶσεις, του ὑπόσχεσίν του, καταπτόμενος ὁ ἴδιος τὸ πρὸς τὴν Κυβερνήσιν μας χρεωσούμενον σέβας. » ἐπειδὴ ἐγγίξεν πράξιν τινα ἀνόμον ὑπευθύνου ὑπουργοῦ τῆς Κυβερνήσεώς μας. εἰς ὅλα δὲ ταῦτα ὁ Ἐκδότης ἀπολογηθῆν, ἐκρίθη, ὄχι ἡμῶς ἀπὸ Ὀρκωτῶν Κριτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τῆς Ἀργολίδος Δικασῆριον, τὸ ὁποῖον, ἀν καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου καὶ

τὸ ἀνεμπόδιον τῆς δημοσιεύσεως τῶν διαφόρων συγγραμμάτων καὶ ὑπεύθυνον μόνον τὸν συγγραφοῦντα ὁπόταν ἤθελε παραβῆ τοὺς τρεῖς ὅρους τοῦ 26. ἄρθρου τοῦ Συντάγματος μας, μὲν ἄλλα ταῦτα ἐπεὶ δὴ λέγει, οἱ Νόμοι ἔχουν πρῶτον σκοπὸν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἔθνους. ἔκρινεν εὐλογον καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἔχον βάσιν ἔχει Νόμον, ἀλλὰ τὸ γενικὸν πνεῦμα καὶ σκοπούμενον τοῦ Νόμου νὰ καταδικάσῃ διὰ τοῦτο τὸν Ἐκδότην, κατ' ἐπιεικειαν εἰς 100. φοίνικας πρόσμων, 68. καὶ λεπ. 80. δικαστικὰ ἔξοδα. ἔξοδα, προσλθόντα ἀπὸ τὰ ἀσχετα μὲ τὸ φύλλον τῆς Ἡῶς ἔγγραφο τοῦ Ἐκδότη, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπῆρην ἡ Ἀσυνομία, καὶ τὰ διεύθυνεν εἰς τὸ Δικαστήριον. καταδικάσθη δὲ καὶ εἰς ἑνὸς μηνὸς φυλακὴν. πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα θιασθεῖς ὁ Ἐκδότης ἐκκάλεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἰς τὸ Ἀνεκλήτων Δικαστήριον. Εὐγνωμονῶν δὲ εἰς τὸ Πρωτόκλιτον Δικαστήριον τῆς Ἀργολίδος, διότι ἀνεγνώρισε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου καὶ τὸ ἀνεμπόδιον τῆς δημοσιεύσεως τῶν συγγραμμάτων. ἐπιχειρεῖ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ φύλλου τῆς Ἡῶς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θέλει ἔχει εἰς τὸ ἔξῃς πλήρη τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Νόμων καὶ τοῦ Σεβασμίου Προέδρου τῆς πολιτείας μας, καὶ ὅτι δὲν θέλει ὑποφέρει πλέον ἢ Κυβερνήσεώς μας, νὰ τὸν προξενηθοῦν καὶ ἐκ δευτέρου αἱ ἀνυπόφοροι ζημίαι ἐκείναι, διὰ τὰς ὁποίας οὔτε κἄν ὑποδοχὴν εὐρηκαν ἀκομὴ εἰς τὰ Δικαστήρια αἱ ἀνφοραὶ του. χάρις εἰς τὴν μεγάλην των ἀνεαρτησίαν καὶ δικαιοσύνην!

Ἴδοὺ λοιπὸν ἀνατέλλει καὶ αὖθις ἡ Ἡῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα μας, τῆς ὁποίας τὸ φῶς ἂν καὶ ἀμυδρὸν, γίνεται ἡμῶς πρόδρομος τῶν λαμπρῶν φώτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μᾶς ὑποσχεται ὁ Ἥλιος τοῦ 19. αἰῶνος. ὁ Ἐκδότης.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΟΣ.

Ἄρθρον μεταφρασθὲν, ἐκ τῆς Τακτικῆς τῶν Νομοθετικῶν Συνελεύσεων τοῦ Νομοδιδασκάλου Κυρίου Ἱερεμίου Βενθάμου.

Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαῖος Νόμος, διὰ τοῦ ἑποίου μὲ-

νεν μία Συνταγματικὴ Κυβέρνησις ἠμπορεῖ νὰ ἐλκύσῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν κοινὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ νὰ ὑδαίρησται θερῶς καὶ ἀσφαλῶς πρὸς τὸ τέλος τῆς συστάσεώς της, ἠγουν εἰς τὴν φωτισμὸν καὶ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ὅλοκλήρου τοῦ ἔθνους, εἶναι, ὁ τῆς Δημοσιότητος.

Διὰ νὰ λάβωμεν ἰδέαν ὁρθὴν τοῦτου τοῦ Νόμου πρέπει νὰ τὸν θεωρήσωμεν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν του. ἔπρεπε νὰ ἐξετάσωμεν Α'. ὁποῖα εἶναι αἱ δικαιολογούσαι, αὐτὸν αἰτίαι. Β'. ὁποῖα εἶναι αἱ προβαλλόμεναι ἐνστάσεις κατ' αὐτοῦ καὶ ὁπόσην ἰσχύν ἔχουσιν. Γ'. ὁποῖα τ' ἀντικείμενα εἰς ἅσα πρέπει νὰ ἐκτείνεται. Δ'. ὁποῖα εἶναι αἱ ἐξαιρέσεις του, δηλ. εἰς ποίας περιστάσεις πρέπει ν' ἀναβάλλεται. Ε'. καὶ τελευταῖον ποῖα εἶναι τὰ μέσα τοῦ νὰ βαλθῇ εἰς πρᾶξιν.

Ταῦτα πάντα θέλου ἐκτελεῖν ἐφεξῆς μὲ τὴν δυνατὴν συντομίαν, καὶ εὐκρίναι ἐν ταύτῳ.

Α'. ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ Αἰτίαι

Δικαιολογεῖται ἡ Δημοσιότης κατὰ πρῶτον ὡς μέσον ὠφέλιμον τοῦ νὰ φυλάττῃ τὰ συγκροτοῦντα τὴν Συνέλευσιν Μέλη εἰς τὰ χρέη των.

Ὅσον ἡ Πολιτικὴ ἐξουσία εἶναι ἐκτεταμένη εἰς πολλοὺς πειρασμοὺς, τὸσον πλέον οἱ ἐπιφορτισμένοι μὲ ταύτην πρέπει νὰ ἔχουσιν ἰσχυρὰς ἀφορμὰς, τοῦ ν' ἀντιμάχωνται εἰς τοὺς πειρασμοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀπομάκρυνωσι. ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄλλη σταθερωτέρα καὶ γενικωτέρα ἀφορμὴ παρὰ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ κοινοῦ. Τὸ κοινὸν σμίξαι Κριτήριον, καὶ Κριτήριον ὑπέρτερον ὅλων ἑμοῦ τῶν Κριτηρίων. Πολλοὶ πολλὰκις καταφρονούντες τὰς ἀποφάσεις του, τὰς ὑποθέτου ὡς δεῖξας ἀστάτους διηρημίας, καὶ ἀναίρουσας ἀλλήλας. ἄλλ' ἕμως ἕκαστος αἰσθάνεται, ὅτι τὸ Κριτήριον τοῦτο, μολαν, ὅτι ἐπιδεικτικὸν ἀπάτης, εἶναι ἀλύματον. ὅτι σπεύδει ἀδιακόπως νὰ φωτίζεται, καὶ περιέχει ἐν ἑαυτῷ ὅλην τὴν Σοφίαν καὶ Δικαιοσύνην ὅλοκλήρου τοῦ ἔθνους. ὅτι ἀπο-

φασίξει πάντοτε περί τῆς τύχης τῶν Δημοσίων ἀνδρῶπων· καὶ ὅτι αἱ ποιναὶ, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει, εἶναι ἀναπόφευκτοί· ἔσοι παραπονοῦνται διὰ τὰς κρίσεις του ἄλλο δὲν κάμνουσι, εἴμη γὰρ ἐκκαλῶνται εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον.

Ἀδύνατον εἶναι σχεδὸν ν' ἀποφύγη κανεὶς τοῦ Κριτηρίου τούτου τ' ἀγρυπνα ὄμματα· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῆ δυνατὸν, ποῖος τὸ εὐχαριεῖται; ἀναμφιβόλως οὐδ' ὁ καλὸς κ' ἀγαθός, οὐδ' ὁ ἀληθῶς πεπαιδευμένος· ἐπειδὴ ἀμφότεροι οὗτοι ἐνῶ τίποτε δὲν ἔχουν νὰ φοβηθῶσιν, εἰμποροῦν πᾶν καλὸν νὰ ἐλπίσωσιν ἐντεῦθεν. Οἱ ἔχθροί λοιπὸν τῆς Δημοσίου τὸς εἶναι ἢ οἱ Κακοῦργοι, οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ κρύπτωνται τὰ ἐγκλήματα τῶν· ἢ οἱ Δεσπῶται, οἱ ὅποιοι ζητοῦν νὰ πνίξωσι τὴν κοινήν ὑπόληψιν, φοβούμενοι ν' ἀκούωσι τὴν φωνὴν τῆς· ἢ τὸ εὐσεβῶν οἱ δαίλοὶ καὶ ἀνάληπτοι, βίτινες κατακρίνουσι γενικήν τὴν ἀνικανότητα, διὰ νὰ καλύψωσι τὴν ἰδικήν των.

Ἄλλ' ἕως θέλει ἀντεπιφέρει τις, ὅτι μία Συνέλευσις, ἂν εἶναι μάλιχα καὶ πολυάριθμος, σχηματίζει Κοινὸν ἐσωτερικὸν, τὸ ὅποιον αὐτὸ εἰς ἑαυτὸ χρησιμεύει ὡς χαλινός. Εἰς τὸν τοιοῦτον ἀποκρίνομαι· ὅτι ἡ Συνέλευσις ὅσον πολυάριθμος καὶ ἂν εἶναι δὲν ἀναπληρῶναι τὸ ἀληθές Δημοσίον· ἐπειδὴ αὕτη θέλει εἶσθαι πάντοτε διηρημένη εἰς δύο μέρη, τὰ ὅποια ἀναφερόμενα πρὸς ἄλληλα δὲν ἔχουσι τὰς ἀναγκαίας ιδιότητας τοῦ νὰ ἐκπληρῶσι καλῶς τὰ ἔργα τῶν Κριτῶν· ἡ ἀμεροληψία λείπει ἀπὸ ταῦτα. Ὅποιας διαγωγῆς καὶ ἂν εἶναι ἀτομόν τι, θέλει ἔχει πάντοτε σχεδὸν τινὰς μὲν ὑπὲρ αὐτοῦ, τινὰς δὲ κατ' αὐτοῦ· καὶ τὸ Ἐσωτερικὸν Κριτήριον, ἀνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ, δὲν θέλει ἐξαρκέσει νὰ βεβαιώσῃ τὴν χρηστότητα ἢ τὴν κακίαν αὐτοῦ. Ὅλιγον δὲ φοβεῖται τὰς ἐπιπλήξεις τῶν φίλων του, καὶ γίνεται σχεδὸν ἀναίσθητος εἰς ἐκείνας τῶν ἐχθρῶν του. Τὸ δὲ πνεῦμα τῆς μεροληψίας περικλεισμένον εἰς μικρὰν περιχλὴν κηβηλεύει ἐπίσης τὴν μαμφὴν καὶ τὸν ἔπαινον.

[ἀκολουθεῖ.]

Ἐρμῆς καὶ Ἡῶς.

Ἐρμ. Λαμπρόξανθη Αὐγὴ μου,

Τί ἐπαθες χρυσή μου;

Παράκαιρα τί θέλεις;

Καὶ λάμπεις κί' ἀνατέλλεις;

Ἡῶς. Εἰς τὴν προσδιορισμένην μου ἕραν ἔρχομαι διὰ ν' ἀνοίξω καὶ τοῦ κόσμου τούτου τὰς θύρας νὰ ἐμβῆ τὸ φῶς.

Ε. Βουλὴ ὕμῳ εἶναι τοῦ Διὸς νὰ ἐμποδισθῆς ὀλίγον· ἐπειδὴ καὶ κάποιαι ὑποθέσεις του ἀπαιτοῦν ἀκόμη τὸ σκότος.

Η. Διὰ τὸν Οὐρανὸν εἶναι αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις του, ἢ διὰ τὸν Ἄδην;

Ε. Διὰ τὸν Οὐρανὸν.

Η. Τί ἔχει λοιπὸν νὰ εἰπῇ ὑποθέσεις τοῦ Οὐρανοῦ καὶ σκότος;

Ε. Αὐτὰ εἶναι δὲ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μόνος ὁ Ζεὺς πρέπει νὰ ἤξεύρῃ.

Η. Μήπως πάσχει τὸ πάθος τῆς νυκταλωπίας ὁ Ζεὺς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρει τὸ φῶς;

Ε. Ὅχι. Σὲ εἶπα, ὅτι ἔχει ὑποθέσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ τὸ σκότος, ὅχι ὕμῳ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διὰ σὰς τοὺς ἄλλους Θεούς.

Η. Ἐδῶ λοιπὸν κατὶ τρέχει! Εἰπέ με, Ἐρμῆ, εἰς τὸν Θεὸν σου, μήπως ἔβαλε πάλιν κατὰ νοῦν νὰ κατασκευάσῃ κανένα Ἡρακλῆα τριέσπερον καὶ διὰ τοῦτο θέλει νὰ εἴμεθα εἰς τὸ σκότος, ὡς ὁ Ἄμφικτύων;

Ε. Τί τεργιάζει! Καὶ σοχάζεσαι τάχα, ὅτι ἤθελεν ἀπαντήσῃ τῶρα τόσας, ὅσας ἀπήντησε τότε εἰς τὴν Ἀλκμήνην δυσκολίας; αἱ Κυρία μου! δὲν γνωρίζεις φαίνεται πόσον ὁ σημερινὸς ἐξευγενισμένος Κόσμος εὐκόλυνε τὰ πράγματα καὶ πόσον εἶναι οἱ σημερινοὶ ἄνδρες μακρὰν τῆς ζηλοτυπίας τοῦ Ἄμφικτύωνος.

Η. Ὅποιας ὑποθέσεις ἔχει λοιπὸν;

Ε. Αἱ ὑποθέσεις εἶναι μεγάλαι, ὑψηλαὶ καὶ ὠφέλιμοι κατὰ πολλὰ, εἰς ὅλον τὸ θεῖον γένος, πλὴν πρέπει νὰ ἦναι καὶ μουσικαί.

Η. Μὲ λύπην μου σὲ λέγω Κύριε Ἐρμῆ, ὅτι τὰ μουσῆρια ἐχρησήμευσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ νὰ ἀπατοῦν

τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὄχι εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅπου
αἱ ὑποθέσεις τοῦ Διὸς ἴσως μεγάλαί, ὑψηλαὶ καὶ ὠφελί-
μοι, πρὸς τὸ ἀναγκαστὸν τὸ σκοπὸς, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὅποι-
ος κίμωνι πράξεις καλὰς ζητεῖ ἢ τὰς φέρη εἰς τὸ φῶς καὶ
ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκείνος, ὅστις κίμωνι φαύλας πράξεις
ζητεῖ ἢ τὰς κρύπτῃ μετὰ τὸ σκοπὸς.

Ε. Συγχωρεῖ λοιπὸν ἡ ἀλήθειά σας αὕτη Κυρία μου, ὅπου
ἔχομεν ἢ πράττομεν τί, ἢ ἐκτιθέμεθα εἰς τὴν Σποάν
ἢ ἐκ τῆς ἡλικίας τοῦ Κόσμου ἢ τῆς συμβουλευόμεθα;

Η. Ὅχι. διότι τότε ἐθέλωμεν πῶς εἰς ὄχλαγωγίαν. Ἡ-
μεῖς ἔχομεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Θεῶν εἰς τὸν Ὀλυμπον
ἔπου εἶναι προσδιορισμένον ἢ ἐργάζεται καὶ ὁ Ζεὺς καὶ
ὅπου συνάξονται οἱ Ἐκκλησιασταὶ μας μετὰ τοὺς ὁποίους
ἀρκεῖ ἢ συμβουλεύεται καὶ εἶναι τὸ ἴδιον ὡς ἢ συμβου-
λεύεται καὶ μετὰ ἡμᾶς.

Ε. Ἀληθινὰ προκομῆνας συμβουλὰς ἤθελον τοῦ δίδει. ἐφρό-
τισαν ὅμως ὁ Ζεὺς καὶ τοὺς ἔσειλε διὰ πράσινον χαδιά-
ρι. ἐπειδὴ ἐπρογνώρισε τὴν κακοροζικίαν των.

Η. Εἶγα τοῦ Διὸς, εἶγα καὶ τῶν προκομμένων Ἐκκλησιαστῶν
μας. Ὅσον δίκαιον εἶχαν ὁ Ζεὺς ἢ τοὺς ἐγκρημνήσῃ τῶσον
εἶχαν καὶ αὐτοὶ διὰ ἢ γένουσι ἀπόχειρες.

Ε. Ἐμαθα, ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔγιναν βοσκοὶ, κτίσαι κ.λ.
ὡς ὁ Ἀπίλλων, Ποσειδῶν καὶ ἄλλοι.

Η. Ἀξία ὧν ἔπραξαν, ἔπαθαν. καὶ τί ἔπαθαν ἀκίμα!

Ε. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι δὲν εἶσατε ἀμύμη εἰς κατὰσασιν διὰ
τὰ τοιαῦτα. Σεῖς ἐνῶ ἔχετε σόμαχον Νηπίων. Ζητεῖτε
τροφὴν ἀνδρικὴν, καὶ ἀγνοεῖτε ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε ἢ τὴν
χωνεύσετε καὶ, ὅτι αὕτη δὲν θέλει χρησιμεύσει εἰς ἄλλο
παρὰ εἰς φθοράν σας.

Η. ἔχετε δίκαιον! Βίβαια, ὁ σόμαχος μας δὲν ἔμπορεῖ ἢ χω-
νεύσῃ τὰ πλακίγια τοῦ Διὸς, ἐνῶ ἔχωνεσε τὰς σιδηρόπε-
τρας τοῦ πολέμου τῶν Γιγάντων καὶ Τιτάνων, διὰ ἢ εἴ-
ση τὸν θρόνον, εἰς τὸν ὅποιον αὐτὸς κάθεται σήμερον.
Εἰπέ με εἰς τὸν Θεόν σου Ἐριμῆ, σκοπεῖτε ὡς ἡ τράπεζα
τὴν ὅποιαν ἡμεῖς μετὰ τῶσους κίπους καὶ μετὰ τῶσα ἔξοδα ἔ-
τοιμάσαμεν ἢ χρησιμεύσῃ μόνον διὰ τὸν σόμαχον τῆς εὐ-
γενίας σας, καὶ ἡμεῖς ἢ λιμοκτονοῦμεν; [ἀκολουθεῖ.]